

ved at have pekuniær Fordel. Saaledes er det i hvert Tilfælde i Provinskøbstæderne og paa indirekte Maade er Forholdet noget lignende her i Kjøbenhavn. Tror en Bestjent sig fornærmet, og der bliver Sag derom, saa gælde hans Ord og Ed som det manglende Bevis, og paa mange Maader er en almindelig Politibetjent, som dog i højere Grad end nogen som helst anden skulde være Befolkningens Tjener, hævet op over Befolkningen som et Slags Overborgere, — Oversborgere vil jeg ikke sige. Naar jeg derfor skulde udsætte noget paa det Arbejde, der her foreligger, enten det saa er Processkommissionens eller Forslagsstillernes Arbejde, er det dette, at det maatte kunne lade sig gøre, naar vi i det hele skulle ind paa dette Forhold, at bringe Politiet i bedre Rapport til Befolkningen. Naar der klages saa meget over Misbrug af Varetægtsfængsel, naar Forholdene have været saa uendelig slette paa dette Omraade, og der er begaaet saa mange Uretfærdigheder, saa tror jeg, at det i væsentlig Grad bunder i denne Politiets Stilling oven over Befolkningen. Jeg tror, at hvis Politiet fra Politimesteren og ned ad til Patronillbetjentene havde en Forstaelse af, at de levede i en Befolkning, som var deres Arbejdsgivere, deres overordnede, om jeg saa maa sige, saa vilde disse Misbrug ikke fremkomme; de Folk vilde da frngte for Kritikken ned ad fra Befolkningens Side, i Stedet for at de nu bryde sig fejl om, hvad Befolkningen siger, i hvert Fald er det da Tilfældet med en stor Del af dem. Jeg tror i Modsetning til det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen), at dette Forslags Fremkomst her vil finde Anklang ude omkring i Befolkningen. Klagerne over Varetægtsfængslets Misbrug have ikke været saa, og der er vel egentlig ikke noget Medlem i denne Sal, uden at han kan fremføre nogle af disse Eksempler paa sine Fingre, thi det er jo saa, at disse Klager over den Maade, hvorpaa Varetægtsfængsel bliver misbrugt, ikke have været indskrænkede til enkelte Landsdele, men ere fremkomne rundt omkring fra hele Landet, og det er selvfølgelig ogsaa saaledes i den By, hvor jeg har hjemme; der er ligeledes foregaaet Tilfælde, som jeg for min Part anser som et Slags Misbrug. Jeg skal ikke opholde mig ved denne bekendte Sag med Bankassjerer Steffensen, som sad 1½ Aar i Varetægtsarrest, sigtet for at have stjaalet 50,000 Kr. Skønt tre Dommere bearbejdede ham, den ene efter den anden, idet Embedet skiftede Indehaver i den Tid, lykkedes det dem alligevel ikke at saa noget ud

af den Sag, men for at han dog ikke skulde gaa helt frit, blev der idømt ham en mindres Straf for en vel flot Omgang med Bankens Primærker, et Forhold, han i øvrigt heller ikke havde tilstaaet noget om. Men der er et andet Eksempel derovre fra, som kaster et ganske udmærket Lys over den Maade, hvorpaa den danske Retfærdighed har været plejet, og det er, om jeg saa maa sige, et Eksempel paa den smaalige og pedantiske Udøvelse af Lovens Bogstav og et Eksempel paa, hvorledes man fuldstændig knuser det, der i alt Fald burde være Lovens Mand. Det hændteovre i Aarhus, at en Arbejdsmand — for øvrigt en overordentlig brav Mand, som der aldrig havde været noget at sige paa før den Dag — kom op at stændes med en anden Mand's Kone. Lidt efter blev der klaget over det. Konen mente sig forurettet, idet Manden havde faldt hende en So eller saadan noget, og denne Sag blev naturligvis tagen med al den Alvor og Værdighed, som dansk Retsspleje i det hele taget indeholder. Der blev afhørt Vidner osv. Jeg tror, at hvis gamle Fader Holberg havde siddet paa Dommerstædet, vilde han her have gentaget sine berømte Ord: „Gaa hjem og forliger Eder, I Skabhalse!“ i Stedet for at tage Sagen saa alvorligt op, som den blev taget her. Til sidst endte første Akt af denne Sag med, at da Manden vedblev at nægte, at han havde brugt dette slemme Ord mod Konen, saa blev Sagen gjort afhængig af Mandens Ed; han fik Lov til at aflægge Ed paa sin Nægtelse, hvilket egentlig forekommer mig at være en Misbrug af Eden, og derefter blev han fritendt for Konens Tiltale. Nu skulde man da tro, at den Sag var endt. Men da Retfærdigheden havde grundet en Uges Tid eller to, kom den i Tanke om, at der maatte være noget galt ved den Historie. Enten maatte Manden have aflagt falsk Ed eller ogsaa maatte der være noget galt ved Vidneforslen, og i saa Tilfælde kunde det tænkes, at Konen havde forledet Vidnet til falsk Forklaring for Retten. Da Retfærdigheden havde grundet dette ud, sendte den ganske simpelt Bud efter dem begge to, og nu sad disse Menneſter i Varetægtsarrest henimod fem Maanedere. Den ene var en Arbejdsmand, der hjemme havde en stor Familie at forsørge, og denne Familie vilde være kommen paa Fattigaarden, saafremt ikke hans Arbejdsgiver havde været en sjælden human Mand, der i al den Tid, Arbejderen sad fængslet, hver Uge sendte hans Ugeløn hjem til Konen og derved friede dem fra Fattighuset. Det er for Resten et Træk, der viser, at ogsaa denne Arbejdsmand virke-